

N:o 46.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen, med förslag till lag angående straff för oloflig införsel af skjutvapen eller ammunition i vissa delar af Afrika; gifven Stockholms slott den 13 mars 1891.

Med öfverlemnande af statsrådets och högsta domstolens i ärendet förda protokoll, vill Kongl. Maj:t härigenom, jemlikt 87 § regeringsformen, föreslå Riksdagen att antaga följande förslag till

Lag, angående straff för oloflig införsel af skjutvapen eller ammunition i vissa delar af Afrika.

Sedan Kongl. Maj:t med åtskilliga främmande magter afslutat en konvention, i syfte att medelst gemensamma åtgärder sätta en gräns för handeln med afrikanska slafvar och bereda skydd för den infödda befolkningen i Afrika, så varder, i anledning deraf, förordnadt som följer:

Hvar som i den del af Afrika, hvilken ligger mellan 20° nordlig och 22° sydlig bredd, deri innefattade de på närmare afstånd från kusten än ett hundra sjömil belägna öar, införer skjutvapen eller ammunition, utan att iakttaga de föreskrifter, hvilka för sådan införsel må vara i vederbörlig ordning meddelade, straffes med böter från och med fem till och med femhundra kronor eller med fängelse från och med en månad till och med två år. Saknas hos den, som blifvit

fäld till böter, tillgång till deras fulla gäldande, skola böterna förvandlas efter allmänna strafflagen.

Denna lag träder i kraft den dag, Konungen bestämmer.

Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

• OSCAR.

Aug. Östergren.

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
lördagen den 31 januari 1891,

i närvaro af:

Hans excellens herr statsministern friherre ÅKERHIELM,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena greve LEWENHAUPT,
Statsråden: herr friherre VON OTTER,
herr WENNERBERG,
friherre PALMSTIERNA,
friherre VON ESSEN,
friherre ÅKERHIELM,
ÖSTERGREN,
GROLL,
WIKBLAD.

Departementschefen statsrådet Östergren anförde

5:o)

»Vid en internationel konferens, som hållits i Bryssel 1889—1890 och hvari ombud så väl för Sverige som för de flesta stater i Europa, för Nordamerikas förenta stater och för några andra utom Europa belägna stater tagit del, har upprättats ett förslag till konvention, i syfte att medelst gemensamma åtgärder från de fördragslutande magternas sida sätta en gräns för handeln med afrikanska slafvar och bereda skydd för den inhemska befolkningen i Afrika. I denna konvention, hvilken i öfversättning torde, såsom bilaga litt. D, få åtfölja detta protokoll, har

en hvar af magterna förbundet sig att, der icke redan enligt bestående lagstiftning åtgärder af viss, i konventionen närmare angifven beskaffenhet vore belagda med sådant straff, som i konventionen omförmäldes, sörja för att lagstiftningen i dessa delar blefve bragt till öfverensstämmelse med konventionen. För Sveriges del torde, då gällande strafflag i 14 och 15 kap., jemförda med 3 kap., synes innefatta erforderliga straffbestämmelser i de afseenden, V art. af konventionen omhandlar, i nämnda hänseenden någon lagstiftningsåtgärd icke vara behöflig. Men då XII art. förutsätter, att för öfverträdelse af den i VIII och IX art. angifna ordning för införsel af skjutvapen och ammunition i vissa delar af Afrika straff må kunna ådömas i hvilket land än förbrytelsen åtalas, och således jemväl i det fall, att åtalet skulle anhängiggöras vid svensk domstol, så måste, derest Sverige skall kunna definitivt ansluta sig till konventionen, för dylik öfverträdelse upptagas straffbestämmelse i svensk lag. Jag har derfor låtit inom justitiedepartementet upprätta förslag i sådant syfte. Enär konventionen, som ännu icke kunnat af magterna ratificeras, skall blifva gällande först viss tid efter det sådant skett, och ifrågavarande lag icke bör träda i kraft före konventionen, har i förslaget upptagits en bestämmelse, som åt Eders Kongl. Maj:t öfverlemnar att fastställa, hvilken dag lagen skall träda i kraft.»

Departementschefen uppläste härefter förslaget, hvilket var af denna lydelse:

Förslag

till Lag, angående straff för oloflig införsel af skjutvapen och ammunition i vissa delar af Afrika.

Sedan Kongl. Maj:t med åtskilliga främmande magter afslutat en konvention, i syfte att medelst gemensamma åtgärder sätta en gräns för handeln med afrikanska slafvar och bereda skydd för den infödda befolkningen i Afrika, så varder, i anledning deraf, förordnad som följer:

Hvar som i den del af Afrika, hvilken ligger mellan 20° nordlig och 22° sydlig bredd, deri innefattade de på närmare afstånd från kusten än ett hundra sjömil belägna öar, införer skjutvapen eller ammunition, utan att iakttaga de föreskrifter, hvilka för sådan införsel må vara i vederbörlig ordning meddelade, straffes med böter från och med fem till och med femhundra kronor eller med fängelse från och med en månad till och med två år. Saknas hos den, som blifvit fäld

till böter, tillgång till deras fulla gäldande, skola böterna förvandlas efter allmänna strafflagen.

Denna lag träder i kraft den dag, Konungen bestämmer.

Och hemställde departementschefen att öfver förslaget måtte, för det ändamål, 87 § regeringsformen omförmäler, inhemtas högsta domstolens utlåtande.

På tillstyrkan af statsrådets öfrige ledamöter behagade Hans Maj:t Konungen bifalla hvad departementschefen sålunda hemställt.

Ex protocollo

C. P. Hagbergh.

Öfversättning.

Hufvudakt vid konferensen i Bryssel.

I Guds den Allsnägtiges namn!

Hans Majestät Konungen af Sverige och Norge m. m.; Hans Majestät Kejsaren af Tyskland, Konung af Preussen i Tyska rikets namn; Hans Majestät Kejsaren af Österrike, Konung af Böhmen m. m. samt Apostolisk Konung af Ungern; Hans Majestät Belgiernes Konung; Hans Majestät Konungen af Danmark; Hans Majestät Konungen af Spanien och i Dess namn Hennes Majestät Drottningen-Regentinnan; Hans Majestät Konungen-Suveränen öfver oberoende Kongo-staten; Presidenten för Amerikas Förenade Stater; Franska Republikens President; Hennes Majestät Drottningen af det Förenade Konungariket Storbritannien och Irland, Kejsarinna af Indien; Hans Majestät Konungen af Italien; Hans Majestät Konungen af Nederländerna, Storhertig af Luxemburg m. m.; Hans Majestät Shahen af Persien; Hans Majestät Konungen af Portugal och Algarvierne m. m.;

Hans Majestät Kejsaren af Ryssland; Hans Majestät Ottomanernes Kejsare och Hans Höghet Sultanen af Zanzibar;

hafva, lifvade af samma fasta försats att sätta en gräns för de brott och förödelser, som handeln med afrikanska slafvar framkallar, att verkamt beskydda Afrikas ursprungliga befolkning och att tillförsäkra denna vidsträckt verldsdel fredens och civilisationens välsignelser, och

i afsigt att gifva en ny bekräftelse å de beslut, som redan blifvit i samma afsigt vid olika tidpunkter tagna af magterna, fullständiga redan vunna resultat samt i ett sammanhang träffa åtgärder för att genomföra den uppgift, som utgör föremål för deras gemensamma omsorg;

beslutat att, uppå inbjudning af Hans Majestät Belgiernes Konungs Regering, efter öfverenskommelse med Hennes Majestät Drottningens af det Förenade Konungariket Stor-

Britannien och Irland, Kejsarinna af Indien, Regering för nämnda ändamål låta en konferens sammanträda i Bryssel samt dervid till Sina befullmäktigade ombud utsett:

Hans Majestät Konungen af Sverige och Norge,

Herr Carl Burenstam, Dess Kammarherre, Dess Ministre Plénipotentiaire hos Hans Majestät Belgiernes Konung och hos Hans Majestät Konungen af Nederländerna;

Hans Majestät Kejsaren af Tyskland, Konung af Preussen, i Tyska Rikets namn,

Herr Grefve Fredrik Johan von Alvensleben, Dess Kammarherre och Verkligt Geheimeråd, Dess Envoyé Extraordinaire och ministre Plénipotentiaire hos Hans Majestät Belgiernes Konung;

och

Herr Wilhelm Göhring, Dess Geheimelegationsråd, Tyska Rikets Generalkonsul i Amsterdam;

Hans Majestät Kejsaren af Österrike, Konung af Böhmen och Apostolisk Konung af Ungern;

Herr Grefve Rudolf Khevenhüller-Metsch, Dess Kammarherre, Dess Envoyé Extraordinaire och Ministre Plénipotentiaire hos Hans Majestät Belgiernes Konung;

Hans Majestät Belgiernes Konung,

Herr Baron August Lambermont, Dess Statsminister och Envoyé Extraordinaire och Ministre Plénipotentiaire,

och

Herr Emil Banning, Generaldirektör vid Belgiska Utrikes-Ministeriet;

Hans Majestät Konungen af Danmark,

Herr Fredrik Georg Schack-Brockdorff, Danmarks Generalkonsul i Antwerpen;

Hans Majestät Konungen af Spanien och i Dess namn Hennes Majestät Drottningen-Regentinnan öfver Konungariket,

Herr Josef Gutierrez de Aguëra, Dess Envoyé Extraordinaire och Ministre Plénipotentiaire hos Hans Majestät Belgiernes Konung;

Hans Majestät Konungen-Suveränen öfver den Oberoende Kongo-staten,

Herr Edmund van Eetvelde, Generaladministrator vid den Oberoende Kongostatens Utrikes-Departement,

och

Herr August van Maldegheem, Råd vid Belgiska Kassationsdomstolen;

Presidenten för Amerikas Förenade Stater,

Herr Edwin H. Terrell, Amerikas Förenade Staters Envoyé Extraordinaire och Ministre Plénipotentiaire hos Hans Majestät Belgiernes Konung,

och

Herr Henrik Shelton Sandford;

Franska Republikens President,
Herr Albert Bourée, Franska Republikens Envoyé Extraordinaire och

Ministre Plénipotentiaire hos Hans Majestät Belgiernes Konung,

och

Herr Georg Cogordan, Ministre Plénipotentiaire, Kabinettschef hos Franska Utrikes-Ministern;

Hennes Majestät Drottningen af det Förenade Konungariket Stor-Brittannien och Irland, Kejsarinna af Indien,

Lord Vivian, Pär af det Förenade Konungariket, Dess Envoyé Extraordinaire och Ministre Plénipotentiaire hos Hans Majestät Belgiernes Konung,

och

Sir Johan Kirk;

Hans Majestät Konungen af Italien,

Herr Frans de Renzis, Baron de Montanaro, Dess Envoyé Extraordinaire och Ministre Plénipotentiaire hos Hans Majestät Belgiernes Konung,

och

Herr Thomas Catalani, Dess Envoyé Extraordinaire och Ministre Plénipotentiaire;

Hans Majestät Konungen af Nederländerna, Storhertig af Luxemburg,

Herr Baron Ludvig Gericke von Herwynen, Dess Envoyé Extraordinaire och Ministre Plénipotentiaire hos Hans Majestät Belgiernes Konung;

Hans Kejsarliga Majestät Shahen af Persien,

General Nazare Aga, dess Envoyé Extraordinaire och Ministre Plénipotentiaire hos Hans Majestät Belgiernes konung;

Hans Majestät Konungen af Portugal och Algarvierne,

Herr Henrik de Macedo Pereira Coutinho, Medlem af Dess Statsråd, Pär af Konungariket, Honorär Statsminister och Statssekreterare, Dess Envoyé Extraordinaire och Ministre Plénipotentiaire hos Hans Majestät Belgiernes Konung;

Hans Majestät Kejsaren af Ryssland,

Furst Leo Ouroussoff, Dess Hofmarskalk, Dess Envoyé Extraordinaire och Ministre Plénipotentiaire hos Hans Majestät Belgiernes Konung,

och

Herr Fredrik von Martens, Dess Verklige Statsråd, Ständig Medlem af Ryska Utrikes Ministeriets Råd;

Hans Majestät Ottomanernas Kejsare,

Stefan Carathéodory Effendi, Stordignitär i Dess Kejsarrike, Dess Envoyé Extraordinaire och Ministre Plénipotentiaire hos Hans Majestät Belgiernes Konung;

Hans Höghet Sultanen af Zanzibar. Sir John Kirk,

och

Herr Wilhelm Göhring,

hvilke, försedde med fullmagter, som befunnits i god och behörig form, antagit följande bestämmelser:

KAPITEL I.

Angående de länder, der slafhandeln idkas, och de åtgärder, som böra vidtagas derstädes.

Artikel I.

Magterna förklara, att de verk sammaste medlen till slafhandeln bekämpande i det inre af Afrika äro följande:

1:o ett fortskridande ordnande af förvaltnings-, domstols-, religions- och militärväsendet i de landområden i Afrika, som äro ställda under civiliserade nationers suveränitet eller protektorat;

2:o ett gradvis upprättande i landets inre, genom försorg af de magter, under hvilka landsområdena lyda, af starkt besatta stationer, på så sätt att dessas beskyddande eller repressiva inflytande må göra sig verksamt gällande inom de områden, som förhärjas genom menniskojagterna;

3:o anläggandet af vägar, särskildt af jernvägar, som förbinda de framskjutna stationerna med kusten, och lemna ett beqvämt tillträde till de inre vattnen och till öfre delarne af de floder och elfvar, hvilkas lopp afbrytas af strömsättningar och vattenfall, i ändamål att genom ekonomiska och snabbare transportmedel ersätta det nu brukliga användandet af menniskor såsom bärare;

4:o användandet af ångfartyg å de inre segelbara vattendragen och på sjöarne, med befästade poster å stränderna såsom skydd;

5:o utläggandet af telegraflinier, som betrygga förbindelsen mellan posterna och stationerna samt kusten och medelpunkterna för förvaltningen;

6:o organisation af expeditioner och flygande kolonner, som hafva att underhålla förbindelserna mellan stationerna inbördes och mellan dem och kusten, understödja dessas verksamhet för slafhandeln undertryckande och betrygga säkerheten å stråkvägarne;

7:o inskränkningar på hela det område, som hemsökes af slafhandeln, i införseln af eldvapen, åtminstone af perfektionerade vapen, äfvensom af ammunition.

Artikel II.

Oberoende af sin hufvuduppgift, som är att hindra slaffångsten och spärra de vägar, som följas vid slafhandel, skola stationerna, äfvensom de expeditioner magterna anordna på de dem tillhöriga farvatten, samt de poster, hvilka tjena som utgångspunkter för dessa expeditioner, hafva till biuppgift:

1:o att tjena såsom stödjepunkter och, om behof deraf uppstår, såsom tillflyktsorter såväl för den infödda befolkningen, som är ställd under den stats suveränitet eller protektorat, hvarunder stationen lyder, som för

den sjelfständiga befolkningen eller, i händelse af hotande fara, för kortare tid för hvilket som helst annat folk; att sätta befolkningen af det först nämnda slaget i tillfälle att sjelf bidra till sitt försvar; att genom skiljedom minska de inbördes krigen mellan stammarne; att undervisa dessa i åkerbruk och handtverk i ändamål att öka deras välstånd, att föra dem fram till civilisation och att utrota barbariska bruk sådana som människotändande och människooffer;

2:o att understödja och skydda handelsföretag, öfvervaka deras laglighet, särskildt genom att hålla hand öfver de med infödingarne ingångna tjänstekontrakt samt bereda allt för grundläggandet af fasta medelpunkter för kulturen och inrättningar för handeln;

3:o att, utan afseende å trosbekännelsen, skydda redan upprättade eller framtida missionsanstalter;

4:o att draga försorg om hälsovården samt lemna gästfrihet och hjälp åt upptäcktsresande och alla dem, som i Afrika taga del i slafhandeln undertryckande.

Artikel III.

På samma gång de magter, hvilka i Afrika utöfva suveränitets eller protektorats rättigheter, bekräfta och förtydliga sina föregående förklaringar, förbinda de sig att gradvis, och i den mån omständigheterna det medgifva, söka vare sig genom de ofvan angifna medlen eller på andra sätt,

som kunna synas dem lämpliga, undertrycka slafhandeln, hvar och en inom sitt område och under egen ledning. När helst de anse det möjligt, skola de med sitt inflytande understödja de magter, hvilka i utslutande människovänligt syfte egna sig åt en dylik uppgift i Afrika.

Artikel IV.

De magter, hvilka i Afrika utöfva suveränitets eller protektorats rättigheter, kunna dock till kompanier, försedda med privilegier, vare sig i sin helhet eller delvis öfverlåta de förbindelser, som de i kraft af artikel III öfvertaga. De förblifva icke dess mindre sjelfve ansvarige för uppfyllandet af de förbindelser, som de genom denna hufvudakt sig åtagit och garanterat.

Magterna förbinda sig att mottaga, understödja och beskydda de nationella föreningar och enskilda personer, som inom deras besittningar vilja bistå vid slafhandelns undertryckande, med förbehåll likväl att de dertill fått tillstånd, hvilket tillstånd kan när som helst återkallas, och att magterna fortfarande må dervid behålla ledningen och kontrollen, samt med uteslutande af hvarje utöfning af suveränitetsrättigheter.

Artikel V.

De kontraherande magterna förbinda sig, der ej därför redan blifvit

sörjdt genom lagar, som öfverensstämma med andan i denna artikel, att inom loppet af högst ett år från denna hufvudakts undertecknande, utfärda eller för vederbörande lagstiftande församling föreslå en lag, hvarigenom, å ena sidan, de i deras strafflagar befintliga bestämmelser rörande grof misshandel af menniskor göras tillämpliga å ledare och medhjelpare vid menniskojagt, å dem, som stympa fullvuxne och barn af mankön, samt å alla dem, som taga del i tillfångatagande med våld af slafvar, och å andra sidan, bestämmelserna om brott mot annans frihet göras tillämpliga å dem, som forsla, befordra samt handla med slafvar.

Med-anstiftare och delaktige i ofvan omförmälda slag af slaffångst och slafhandel skola drabbas af straff, stående i förhållande till de straff, som träffa sjelfva anstiftarne.

De brottslige, som undandragit sig rättvisan i det land, hvarest brottet eller förbrytelsen blifvit begången, skola vare sig mot företeende af undersökningsprotokollen från de myndigheter, som konstaterat förbrytelse, eller på grund af hvarje annat bevis om brottslighet, inmanas i häkte af den magt, på hvars område de anträffas och utan vidare formaliteter hållas till de domstolars förfogande, hvilka det tillkommer att dem döma.

Magterna skola inom kortast möjliga tid meddela hvarandra de lagar och förordningar, som gälla eller ut-

färdas för att gifva verkställighet åt denna artikel.

Artikel VI.

De slafvar, som befrias vid anhållandet eller skingrandet af en slaftransport i det inre af fastlandet, skola, derest omständigheterna tillåta det, återsändas till sitt hemland; i motsatt fall skola ortmyndigheterna såvidt möjligt underlätta deras bemödanden att lifnära sig och att nedsetta sig i landet, om de så önska.

Artikel VII.

En hvar förrymd slaf, som å fastlandet söker skydd hos någon af de undertecknande magterna, skall erhålla sådant, och skall mottagas i de läger och på de stationer, som upprättats officiellt af magterna äfvensom ombord å de staten tillhöriga fartyg, som befara sjöarne och floderna. Enskildes stationer och fartyg ega icke utöfva asylrätt, för så vidt de icke på förhand dertill erhållit statens samtycke.

Artikel VIII.

Då erfarenheten hos alla de nationer, som hafva förbindelser med Afrika, ådagalagt hvilken skadlig och stor betydelse eldvapnen hafva i afseende å slafhandeln äfvensom vid krigen de infödda stammarne emellan, och då samma erfarenhet uppenbart visat omöjligheten af att bevara den

infödda befolkningen, hvars existens magterna särskildt velat trygga så länge icke åtgärder till inskränkande af handeln med eldvapen och ammunition blifvit vidtagna, så besluta magterna, för så vidt deras gränser under nuvarande förhållanden tillåta det, och med undantag för de fall och på de vilkor, som i nästa artikel innehållas, att införseln af eldvapen, särskildt refflade och perfektionerade gevär, äfvensom af krut, kulor och kartuscher skall vara förbjuden till de områden, som ligga mellan 20° nordlig bredd och 22° sydlig bredd, och som gränsa i vester till Atlantiska hafvet och i öster till Indiska oceanen med dertill hörande vatten, deri inbegripna de öar, som ligga vid kusten på närmare afstånd än hundra sjömil från stranden.

Artikel IX.

Då anledning finnes att medgifva införsel af eldvapen och ammunition till besittningar, tillhörande de af undertecknade magter, hvilka i Afrika utöfva suveränitets- eller protektoratsrättigheter, skall, med mindre att en likartad eller strängare ordning redan der tillämpas, denna införsel inom det i artikel VIII betecknade område ordnas på följande vis.

Alla eldvapen, som införas, skola på importörernas bekostnad, risk och ansvar läggas på ett under statsförvaltningens uppsigt stäldt offentligt nederlag. Eldvapen och ammunition, som införts, må icke uttagas ur ne-

derlagen utan styrelsens föregående medgifvande. Detta medgifvande skall, utom för hvad angår nedan angifna fall, förvägras för uttagande af alla slags precisionsvapen, såsom refflade gevär, magasinsgevär, bakladdningsgevär, vare sig i hela eller i lösa delar, dertill hörande kartuscher, knallhattar eller annan ammunition.

I sjöhamnarne kunna vederbörande regeringar på vilkor, som innebära nödiga garantier, medgifva enskilda nederlag, dock endast för vanligt krut och flintlåsggevär samt med utslutande af perfektionerade vapen och dertill hörande ammunition.

Oberoende af de åtgärder, som regeringarne omedelbart vidtaga för beväpnandet af krigsmagten och organisationen af försvaret, kunna undantag i särskilda fall medgifvas för personer, som erbjuda tillräcklig säkerhet för att till dem utlemnade vapen och ammunition icke komma att skänkas, afstås eller försäljas till tredje man, äfvensom för resande, som förete en af deras regering afgifven förklaring af innehåll att gevären med dertill hörande ammunition uteslutande äro afsedda för deras personliga försvar.

Alla vapen skola uti de i föregående stycke förutsedda fall inregistreras och märkas af den myndighet, som har kontrollen sig uppdragen, och hvilken det tillkommer, att åt de personer, hvarom här är fråga, utlemna tillståndsbevis att bära vapen, innehållande uppgift å inne-

hafvarens namn och den stämpel, hvarmed vapnet är märkt. Sådana tillståndsbevis, hvilka i händelse af ådagalagdt missbruk kunna återkallas, skola icke utlemnas för längre tid än fem år, men kunna förnyas.

Den här ofvan gifna regeln om intagandet på nederlag gäller äfven för krut.

Endast orefflade flintlåsgewär och vanligt s. k. slafhandelskrut må uttagas ur nederlagen för att försäljas. Så ofta sådana för handel afsedda vapen och sådan ammunition uttagas, skola ortmyndigheterna bestämma de trakter, hvarest vapnen och ammunitionen få försäljas. Af slafhandeln hemsökta områden skola alltid vara härifrån uteslutna. De personer, som medgifvas att från nederlagen uttaga vapen eller krut, skola förbinda sig att hvar sjette månad till styrelsen aflemna detaljerade förteckningar öfver de platser, dit de försålda vapnen och krutet blifvit sända, äfvensom öfver de kvantiteter deraf, som finnas kvar i magasinerna.

Artikel X.

Regeringarna skola taga alla försigtighetsmått, som de kunna finna nödvändiga för att tillförsäkra föreskrifterna om införsel, försäljning och transport af eldvapen och ammunition ett så fullständigt utförande som möjligt äfvensom för att förhindra såväl införsel och utförsel öfver deras fastlandsgränser som ock transport

till de trakter, der slafhandeln råder, af eldvapen och ammunition.

Transiteringstillstånd inom gränserna för det genom artikel VIII bestämda område må icke förvägras, när vapnen och ammunitionen måste föras genom ett område som tillhör en magt, hvilken undertecknat eller tillträdt denna öfverenskommelse och som besitter kusten till i det inre belägna områden, som äro stälda under en annan undertecknande eller tillträdande magts suveränitet eller protektorat, för såvidt icke denna sistnämnda magt sjelf har direkt förbindelse med hafvet öfver sitt eget område. Om denna förbindelse är alldeles afbruten, kan transiteringstillståndet ej heller förvägras. Hvarje sådan begäran om transitering skall vara åtföljd af en förklaring, afgifven af den magts regering, som har besittningar i det inre, och intygande, att ifrågavarande vapen och ammunition äro afsedda icke till försäljning men till bruk af denna magts myndigheter eller för den till missions- eller handelsstationers skydd nödvändiga militärstyrkan eller ock för vissa i förklaringen namngifna personer. Kustmagten förbehåller sig likväl rätten att i undantagsfall och tillsvidare förbjuda transitoförsändelsen genom sitt område af precisionsvapen och ammunition, derest i följd af oroligheter i landets inre eller andra allvarsamma faror anledning finnes att befara, att försändelsen af vapen och ammunition kan hota dess egen säkerhet.

Artikel XI.

Magterna skola meddela hvarandra upplysningar rörande handeln med vapen och ammunition, utfärdade tillståndsbevis, äfvensom de åtgärder, som inom deras områden vidtagits till slafhandelns undertryckande.

Artikel XII.

Magterna förbinda sig antaga eller att för sina lagstiftande församlingar föreslå de åtgärder, som kunna blifva nödvändiga, för att de personer, hvilka öfverträda de i artiklarne VIII och IX gifna förbud, äfvensom deras medbrottslingar öfverallt måtte blifva bestraffade, förutom med beslag och konfiskation af förbjudna vapen och ammunition, vare sig med böter eller med fängelse eller med begge dessa straff i förening, allt i förhållande till förbrytelsens betydelse och hvarje särskildt falls allvarsamhet.

Artikel XIII.

De af undertecknande magterna, hvilka i Afrika hafva besittningar, gränsande till det i artikel VIII angifna område, förbinda sig att vidtaga nödiga åtgärder för att förhindra införseln öfver deras gränser i det inre af landet till detta område af eldvapen och ammunition, eller åtminstone af perfektionerade vapen och kartuscher.

Artikel XIV.

Den i artiklarne VIII till XIII, båda inbegripna, föreskrifna ordningen skall gälla under tolf år. För den händelse att ingen af de fördragslutande parterna tolf månader före utgången af denna tid tillkännagifvit sin afsigt att låta densamma upphöra att gälla och ej heller begärt dess revision, skall den förblifva bindande i ytterligare två år och på samma vis allt framgent under en tid af två år, hvarje gång.

KAPITEL II.

Angående karavanvägarne och slaftransporterna öfver land.

Artikel XV.

Oberoende af sin undertryckande och skyddande verksamhet i sjelfva stamhållen för slafhandeln, skola de stationer, expeditioner och poster, hvilkas upprättande förutsättes i artikel II, äfvensom alla de andra stationer, hvilka i enlighet med bestämmelserna i artikel IV upprättats eller erkänts af enhvar regering inom sina besittningar, hafva till uppgift att, såvidt omständigheterna det tillåta och i mån af utvecklingen af sin administrativa organisation, öfvervaka de vägar slafhandlandena taga öfver deras områden samt anhålla framtagande slaftransporter eller förfölja

dem så långt deras inflytande lagligen sträcker sig.

Artikel XVI.

I de trakter af kusten, som äro kända för att vanligen tjena såsom öfverfarts- eller slutpunkter för slaftransporter, kommande från det inre, äfvensom vid skärningspunkterna för de hufvudvägar, som följas af karavaner, hvilka genomtåga området gränsande till kusten, som redan är underlagd någon af de suveränitets- eller protektorats-rättigheter utöfvande magterna, skola på de vilkor och med de inskränknings, som omnämnas i artikel III, poster upprättas af de myndigheter, af hvilka områdena äro beroende, i ändamål att anhålla slaftransporterna och befria slafvarne.

Artikel XVII.

Ortmyndigheterna skola anordna en sträng uppsigt i hamnarne och de till kusten gränsande trakterna, i ändamål att hindra såväl tillsaluhållande och inskeppande af slafvar, som tillförts från landets inre, som ock bildande och aftågande till det inre af band af menniskojägare och slafhandlande.

De karavaner, som anlända till kusten eller dess grannskap, äfvensom de, hvilka i det inre anlända till en ort, som är besatt af territorial-

magtens myndigheter, skola alltifrån ankomsten vara underkastade en noggrann uppsigt i afseende å sammansättningen af folket. Hvar och en, som befinnes hafva blifvit fångad, bortförd med våld eller stympad, vare sig i hemlandet eller under resan, skall försättas på fri fot.

Artikel XVIII.

I hvar och en af de fördragslutande magternas besittningar skola myndigheterna hafva förpligtelse att beskydda frigifna slafvar, att om möjligt hemsända dem, att förskaffa dem medel till sitt uppehälle och särskildt att draga försorg om öfvergifna barns uppfostran och utkomst.

Artikel XIX.

De straffbestämmelser, som i art. V förutsättas, skola göras tillämpliga å alla de handlingar af brottslig beskaffenhet, som blifvit begångna i och för transport af eller handel med slafvar till lands, oafsedt när handlingen konstaterats.

Enhvar, som ådragit sig straff för en förbrytelse, omtalad i förevarande hufvudakt, skall vara underkastad skyldigheten att ställa säkerhet, innan han må tillåtas företaga en handelsoperation i de länder, der slafhandel idkas.

som på ett afstånd af 20 mil utåt öppna hafvet går förbi kap Raz-el-Had.

KAPITEL III.

Angående undertryckandet af slafhandeln till sjös.

§ 1. Allmänna bestämmelser.

Artikel XX.

De undertecknande magterna erkänna lämpligheten af att i kraft af en gemensam öfverenskommelse vidtaga åtgärder, syftande till ett verksammare undertryckande af slafhandeln i det hafsområde, der densamma ännu idkas.

Artikel XXI.

Detta område sträcker sig emellan, å ena sidan, stränderna af Indiska oceanen (Persiska vikens och Röda hafvets häruti inbegripna) från Beluchistan till Tangalanes (Quilimanes) udde och, å andra sidan, en genom öfverenskommelse bestämd linie, som till en början följer Tangalanes meridian ända till den punkt, der den möter 26° sydlig bredd; följer sedan denna breddgrad, svänger derefter omkring ön Madagascar på dess östliga sida på ett afstånd af 20 mil från ost- och nordkusten ända till dess den skär kap Ambres meridian. Från denna punkt begränsas området af en linie, som är dragen i sned riktning mot Beluschistans kust, och

Artikel XXII.

De magter, hvilka undertecknat förevarande hufvudakt, och emellan hvilka särskilda öfverenskommelser till slafhandeln undertryckande gälla, hafva öfverenskommit att till ofvanomförmälda område inskränka de bestämmelser rörande ömsesidig rätt till visitation, undersökning och uppbringande af fartyg på hafvet, som innehållas i berörda öfverenskommelser.

Artikel XXIII.

Ofvannämnda magter äro likaledes ense att begränsa förberörda rätt till att gälla fartyg, hvilkas drägtighet understiger 500 tons.

Denna bestämmelse skall revideras, så snart erfarenheten ådaga lagt nödvändigheten deraf.

Artikel XXIV.

Alla öfriga bestämmelser i de mellan sagda magter afslutade öfverenskommelser angående slafhandeln undertryckande, förblifva i kraft i den mån de icke genom förevarande hufvudakt blifvit förändrade.

Artikel XXV.

De undertecknande magterna förbinda sig att vidtaga kraftiga åtgärder för att förekomma olagligt bruk

af deras flagga och för att förhindra transport af slafvar å fartyg berättigade att föra deras flagga.

Artikel XXVI.

De undertecknande magterna förbinda sig att vidtaga alla de åtgärder, som erfordras för att underlätta ett snabbt utbyte af upplysningar egnade att leda till upptäckt af de personer, som befatta sig med slafhandel.

Artikel XXVII.

Minst en internationel byrå skall upprättas; den skall hafva sitt säte i Zanzibar. De höga fördragsslutande parterna förbinda sig att tillstålla densamma alla de i artikeln XLI uppräknade handlingar äfvensom de upplysningar af hvad slag som helst, som kunna vara egnade att bidra till slafhandelns undertryckande.

Artikel XXVIII.

Hvarje slaf, som tagit sin tillflykt ombord å ett örlogsfartyg förande någon af de undertecknande magternas flagga, skall genast och för beständigt frigifvas; dock utan att han, för den händelse han begått en enligt allmän lag straffbar förbrytelse, genom frigifningen undandrages behörig domstol.

Bih. till Riksd. Prot. 1891. 1 Saml. 1 Afd. 27 Häft.

Artikel XXIX.

Hvarje slaf, som mot sin vilja kvarhålles ombord å ett inhemskt fartyg, har rätt att fordra sin frihet.

Hans frigifning kan afsägas af hvilken som helst agent för en af de undertecknande magter, åt hvilka förevarande hufvudakt förlänar rätten att hålla uppsigt öfver de personers ställning, hvilka befinna sig ombord å dessa fartyg; dock utan att han, för den händelse han begått en enligt allmän lag straffbar förbrytelse, genom frigifningen undandrages behörig domstol.

§ II. Reglemente angående rätten att föra flagga och den uppsigt, kryssarne hafva att utöfva.

1. — *Regler för medgifvandet åt inhemska fartyg att föra flagga, angående folkrullan och negerpassagerarlistan.*

Artikel XXX.

De undertecknande magterna förbinda sig att utöfva en sträng uppsigt såväl öfver de inhemska fartyg, som berättigats att uti det i artikel XXI angifna området föra deras flagga som ock öfver de af dessa fartyg utförda handelsföretag.

Artikel XXXI.

Såsom »inhemska» anses de fartyg, hvilka uppfylla ettdera af följande begge vilkor:

1:o hafva utseendet att vara bygghda eller tacklade på inhemskt vis;

2:o hafva en besättning, hvaraf befälhafvaren och flertalet af manskapet tillhör ett af de till Indiska oceanen, Röda hafvet eller Persiska viken gränsande länderna.

Artikel XXXII.

Tillstånd att föra någondera af ofvannämnda magters flagga skall för framtiden medgifvas endast åt de inhemska fartyg, som på en gång uppfylla följande trenne vilkor:

1:o redarne eller egarne skola vara undersåtar eller skyddslingar (protégé'er) af den magt, hvars flagga de begära att föra;

2:o de skola vara skyldiga att styrka, att de ega fast egendom inom den myndighets område, till hvilken ansöknings ställes, eller ock ställa borgen i penningar såsom säkerhet för de böter, som möjligtvis kunna blifva dem ålagda;

3:o nyssnämnde redare eller egare, äfvensom fartygets befälhafvare skola förete bevis, att de åtnjuta godt anseende, och särskildt att de icke blifvit dömda för någon handling, stående i samband med slafhandel.

Artikel XXXIII.

Tillståndet skall förnyas hvarje år. Det kan alltid suspenderas eller återkallas af myndigheterna för den magt, hvars flagga fartyget förer.

Artikel XXXIV.

Tillståndsbeviset skall innehålla de för fastställandet af fartygets identitet nödiga uppgifter. Befälhafvaren skall förvara detsamma. Det inhemska fartygets namn och en uppgift öfver dess drägtighet skola inhuggas och målas med latinska bokstäfver å fartygets bakstam; hemortshamnens för-bokstaf eller bokstäfver äfvensom det nummer, hvarunder fartyget blifvit i denna hamns nummerliggare infördt, skola tryckas i svart färg å seglen.

Artikel XXXV.

En folkrulla skall i afgångshamnen af myndigheten för den magt, hvars flagga fartyget förer, lemnas till befälhafvaren. Den skall förnyas vid hvarje ny utrustning af fartyget eller senast vid slutet af hvarje år under iakttagande af följande bestämmelser:

1:o rullan skall vid afgången viseras af den myndighet, som utfärdat densamma;

2:o ingen neger får såsom sjöman inmönstras å fartyget, utan att

han dessförinnan blifvit förhörd af myndigheten för den magt, hvars flagga fartyget förer, eller, der sådan myndighet saknas, af ortmyndigheten, i ändamål att utröna, om han afslutat en frivillig öfverenskommelse;

3:o denna myndighet skall tillse, att antalet sjömän eller skeppsgossar icke står i missförhållande till fartygens drägtighet och tackling;

4:o den myndighet, som före afresan förhört folket, skall uppföra det å rullan, som skall innehålla ett kort signalement på hvar och en af karlarne, i bredd med namnet;

5:o i ändamål att säkrare förekomma sättandet af karl i annans ställe kunna sjömännen dessutom för- ses med ett igenkänningsmärke.

Artikel XXXVI.

Då en fartygsbefälhafvare önskar taga negerpassagerare ombord, skall han derom afgifva förklaring till myndigheten för den magt, hvars flagga fartyget förer, eller, der sådan myndighet saknas, till territorialmyndigheten. Passagerarne skola förhöras, och då det blifvit ådagalagdt, att de frivilligt inskeppa sig, skola de uppföras på en särskild lista, innehållande bredvid namnet hvars och ens signalement med särskild upplysning om kön och ålder. Negerbarn kunna icke medtagas såsom passagerare, försåvidt de icke åtföljas af sina föräldrar eller af personer, hvilkas hederlighet är allmänt känd. Vid afresan skall passagerare-

listan efter förutgången namnupprop viseras af ofvannämnda myndighet. Om inga passagerare finnas ombord, skall detta förhållande uttryckligen anmärkas å folkrullan.

Artikel XXXVII.

Vid ankomsten till anlopps- eller destinationshamn skall fartygets befälhafvare inför myndigheten för den magt, hvars flagga fartyget förer, eller, der sådan myndighet saknas, inför territorialmyndigheten förete folkrullan, äfvensom om anledning dertill föreligger, de förut utfärdade passagerarelistorna. Myndigheten skall kontrollera de passagerare, som framkommit till bestämmelseort, eller som stanna i en anloppshamn, och skall anteckna deras afgang å listan. Vid afresan skall samma myndighet å nyo förse rullan och passagerarelistan med sin visering och verkställa namnupprop af passagerarne.

Artikel XXXVIII.

På afrikanska kusten och närliggande öar får ingen negerpassagerare inskeppas ombord å ett inhemskt fartyg annorstädes än å de orter, der en myndighet tillhörande någon af de undertecknande magterna har sitt residens.

På hela det område, som bestämts i artikel XXI får ingen negerpassagerare landsättas från ett inhemskt fartyg utom å sådana ställen, der en myndighet tillhörande en af

de fördragslutande magterna har sitt residens, och ej heller får sådant ske utan att denna myndighet är vid landsättningen närvarande.

Då »vis major» åberopas såsom anledning till en öfverträdelse af dessa bestämmelser, skall fallet undersökas af myndigheterna för den magt, hvars flagga fartyget förer, eller, der sådan myndighet saknas, af territorialmyndigheten i den hamn, der det åklagade fartyget gör uppehåll.

Artikel XXXIX.

Bestämmelserna i artiklarne XXXV, XXXVI, XXXVII och XXXVIII äro icke tillämpliga å fullkomligt odäckade båtar, som hafva en besättning af högst tio man, och som uppfylla ettdera af följande två vilkor:

1:o egna sig uteslutande åt fiske i territorialvattnet;

2:o egna sig åt den mindre kustfarten mellan olika hamnar tillhörande samma territorialmagt och utan att aflägsna sig mer än 5 mil från kusten.

Dessa slag af båtar skola, allt efter omständigheterna, af territorialmyndigheterna eller af konsulatmyndigheten mottaga ett särskildt tillståndsbevis, som kan förnyas hvarje år, och som är återkalleligt uti de i artikel XL förutsedda fallen, och för hvilka det bestämda formulär, sådant detsamma finnes denna hufvudakt vidfogadt, skall meddelas den internationella upplysningsbyrån.

Artikel XL.

Hvarje handling innebärande handel med slafvar eller försök till slafhandel, hvartill befälhafvaren, redaren eller egaren af ett fartyg, som berättigats föra någondera af de undertecknande magternas flagga, eller som erhållit det i artikel XXXIX omtalade tillståndsbevis, blifvit lagligen förvunnen, skall medföra ett omedelbart återkallande af sådan rättighet eller af tillståndsbeviset. Alla öfverträdelser af föreskrifterna i paragraf 2 af kapitel III skola dessutom beläggas med de straff, som föreskrivas i hvar och en af de kontraherande magternas lagar och särskilda förordningar.

Art. XLI.

De undertecknande magterna förbinda sig att till den internationella upplysningbyrån öfverlemna formulär för nedanstående handlingar:

1:o handling, hvarigenom rätten att föra flaggan förlänas;

2:o folkrullan;

3:o negerpassagerarelistan.

Dessa handlingar, hvilkas innehåll kan vexla allt efter de för hvarje särskildt land gällande föreskrifter, skola ovilkorligen innefatta följande i något europeiskt språk affattade upplysningar:

I. *Hvad beträffar medgifvandet att föra flaggan:*

a) fartygets namn, dräktighet, tackling och hufvudsakliga dimensioner;

b) inskrifningsnumret och hemortshamnens signalbokstaf;

c) tiden för tillståndsbevisets erhållande och den persons embetsställning, som detsamma utfärdat;

II. *Hvad beträffar folkkrullan:*

a) fartygets, befälhafvarens, redarens eller egarnes namn;

b) fartygets dräktighet;

c) fartygets inskrifningsnummer och hemortshamn, dess destination äfvensom de i artikel XXV angifna upplysningar.

III. *Hvad beträffar negerpassagerarelistan:*

Namnet å fartyget, som förer negerpassagerarne, och de i artikel XXXVI angifna upplysningar, som äro afsedda att fullständigt identifiera passagerarne.

De undertecknande magterna skola taga nödiga mått och steg i ändamål att territorialmyndigheterna eller deras konsulter till nyssnämnda byrå öfversända bestyrkta afskrifter af alla tillståndsbevis att föra deras flagga, så snart sådant medgifvits, äfvensom meddela uppgift, i händelse sådana tillstånd blifvit återkallade.

Denna artikels bestämmelser gälla endast de för inhemska fartyg afsedda handlingar.

2. — *Om anhållandet af misstänkta fartyg.*

Artikel XLII.

Då officerare, som föra befalet å örlogsfartyg, tillhörande någon af de undertecknande magterna, hafva anledning antaga, att ett fartyg, hvars dräktighet understiger 500 tons och som påträffas å det ofvan angifna området, användes till slafhandel eller gjort sig skyldigt till olagligt bruk af flaggan, kunna de företaga en undersökning af skeppshandlingarna.

Denna artikel innefattar ingen förändring i gällande ordning angående jurisdiktion i territorialvattnen.

Artikel XLIII.

För sådant ändamål kan en slup, förd af en sjöofficer i uniform, sändas ut till det misstänkta fartyget, sedan detsamma förut blifvit anropadt för att underrättas om afsigten.

Den ombord å det anhålla fartyget sände officeren skall gå till väga med all möjlig hänsyn och skonsamhet.

Artikel XLIV.

Undersökningen af skeppshandlingarna skall bestå i granskningen af följande dokument, nemligen:

1:o hvad beträffar inhemska fartyg, de i artikel XLI omnämnda handlingar;

2:o hvad beträffar öfriga fartyg, de handlingar, som föreskrivas uti

de i kraft bibehållna traktater och öfverenskommelser.

Undersökningen af skeppshandlingarna berättigar icke till namnupprop af besättning och passagerare annat än i de fall och på de vilkor, som omhandlas i nästföljande paragraf.

Artikel XLV.

Undersökning af fartygets last eller »visitation» kan endast ega rum gentemot fartyg, som segla under någondera af de magters flagga, som afslutat eller kunna komma att afsluta de särskilda öfverenskommelser, som afses i artikel XXII och i enlighet med bestämmelserna i dessa öfverenskommelser.

Artikel XLVI.

Officeren skall, innan han lemnar det anhållna fartyget, uppsätta ett protokoll i den form och på det språk, som brukas i det land, han tillhör.

Detta protokoll skall dateras och undertecknas af officeren samt konstatera de faktiska förhållandena.

Det anhållna fartygets befälhafvare äfvensom vittnena hafva rätt att till protokollet få antecknade de förklaringar, de anse lämpliga.

Artikel XLVII.

Befälhafvaren å ett örlogsfartyg, som anhållit ett fartyg under främ-

mande flagga, skall i hvarje fall till sin regering afgifva en rapport med redogörelse för orsakerna till hans handlingssätt.

Artikel XLVIII.

Ett sammandrag af denna rapport äfvensom en afskrift af det protokoll, som uppsatts af den ombord å det anhållna fartyget sände officeren, skall snarast möjligt sändas till den internationella upplysningsbyrån, som skall meddela den till närmaste konsulat- eller territorialmyndighet för den magt, hvars flagga det på resan anhållna fartyget fört. Dubletter af dessa handlingar skola bevaras i byråns arkiv.

Artikel XLIX.

Om vid iakttagande af de i de föregående artiklarne omnämnda kontrollåtgärderna kryssaren öfvertygat sig derom, att en handling innebärande slafhandel begåtts ombord å det anhållna fartyget under resan, eller om ovedersägliga bevis föreligga mot befälhafvaren eller redaren för en anklagelse för olagligt bruk af flagga, eller för svek eller delaktighet i slafhandel, skall han föra det anhållna fartyget till närmaste inom området belägna hamn, der en behörig myndighet finnes för den magt, hvars flagga fartyget fört.

Hvarje undertecknande magt för binder sig att inom området utse de territorial- eller konsulatmyndigheter

eller särskildt utsedde delegerade, som i ofvan angifna händelser hafva befogenhet, äfvensom att derom underrätta den internationella upplysningsbyrån.

Det misstänkta fartyget kan likaledes öfverlemnas till en kryssare tillhörande dess egen nation, om kryssaren samtycker dertill.

3. — *Om undersökning och dom öfver uppbringade fartyg.*

Artikel L.

Den i föregående artikel åsyftade myndigheten, till hvilken det anhållna fartyget öfverlemnats, skall i enlighet med de för hans nation gällande lagar och reglementen och i närvaro af en officer från den utländska kryssaren verkställa en fullständig utredning af förhållandena.

Artikel LI.

Om det vid denna undersökning framgår, att det anhållna fartyget gjort sig skyldigt till olagligt bruk af flaggan, skall det hållas till uppbringarens förfogande.

Artikel LII.

Om undersökningen ådagalägger, att en handling, kännetecknad såsom slafhandel genom närvaron ombord af slafvar, afsedda att försäljas, eller att andra handlingar, innebärandesl afhandel och som förutsetts i de sär-

skilda öfverenskommelserna, blifvit begångna, skall fartyget och lasten förblifva under sequester samt under bevakning af den myndighet, som verkställt undersökningen.

Befälhafvaren och besättningen skola ställas inför de i artiklarne LIV och LVI angifna domstolarne. Slafvarne skola, sedan dom fälts, försättas i frihet.

Uti de i denna artikel förutsedda fall skall med de frigifna slafvarne förfaras i enlighet med de särskilda öfverenskommelser, som afslutats eller komma att afslutas mellan de under-tecknande magterna. I saknad af dylika öfverenskommelser skola bemälda slafvar öfverlemnas till ortmyndigheten för att om möjligt sändas till sitt hemland; i motsatt fall skall denna myndighet, såvidt på densamma beror, underlätta deras bemödanden att lifnära sig och, om de så önska, att nedsätta sig i landet.

Artikel LIII.

Om vid undersökningen bevisas, att fartyget olagligen anhållits, har det rätt till en ersättning beräknad i förhållande till den skada fartyget lidit genom ändringen i dess kurs.

Ersättningens belopp bestämmes af den myndighet, som ledt undersökningen.

Artikel LIV.

För den händelse att officeren från det uppbringande fartyget icke skulle

gilla det slut, hvartill den i hans närvaro företagna undersökningen ledt, skall målet öfverlemnas till den nations domstol, hvars flagga fartyget fört.

Från denna regel skall undantag ega rum endast i det fall att tvisten gäller beloppet af den i artikel LIII föreskrifna ersättningssumman, hvilken i sådant fall skall, på sätt nästföljande artikel föreskrifver, bestämmas genom skiljedom.

Artikel LV.

Officeren, som verkställt uppbringandet, och den myndighet, som ledt undersökningen, skola, hvar och en inom fyrtioåtta timmar, utse en skiljedomare, och de begge skiljedomarena skola å sin sida inom tjugufyra timmar utse en öfverskiljedomare. Skiljedomarena skola, såvidt möjligt, utses bland de undertecknande magternas diplomatiska, konsulära eller judicielle tjänstenän. Infödingar, anstälde i de kontraherande magternas sold, äro formligen uteslutne. Afgörandet bestämmas genom röstöfvervigt och skall såsom slutligt erkännas.

Om skiljedomstolen icke bildats inom de bestämda tiderna, skall med afseende å ersättningen likasom ock med afseende å skadestånd förfaras enligt bestämmelserna i artikel LVIII paragraf 2.

Artikel LVI.

Målen skola, så fort ske kan, hänskjutas till den nations domstol, hvars

flagga fartyget fört. Dock kunna konsulter eller hvilken som helst annan för ändamålet särskild utsedd myndighet, tillhörande samma nation som de åtalade, af deras regeringar bemyndigas att i domstolarnes stad och ställe fälla dom.

Artikel LVII.

Rättegångsförfarandet och afdömandet af förbrytelser mot bestämmelserna i kapitlet III skola vara så summariska, som gällande lagar och reglementen i de under de undertecknande magterna lydande länder det tillåta.

Artikel LVIII.

Hvarje af landets domstol eller af de i artikel LVI angifna myndigheter fäld dom, hvarigenom förklaras, att ett anhållet fartyg icke användts till slafhandel, skall genast bringas till verkställighet och full frihet lemnas fartyget att fortsätta sin resa.

I denna händelse skall befälhavaren eller redaren för det fartyg, som utan giltig anledning till misstanke uppbringats eller oroats, hafva rätt att fordra en skadeersättning, som till storleken bestämmas genom öfverenskommelse emellan de i saken omedelbart intresserade regeringarna eller ock genom skiljedom, och skall erläggas inom en tid af sex månader att räknas från dagen för den dom, hvarigenom prisen blifvit frikänd.

Artikel LIX.

I händelse att domen är fällande, skall det seqvestrerade fartyget förklarar såsom god pris till uppbringarens förmån.

Befälhafvaren, besättningen och alla andra personer, som befunnits brottsliga, skola straffas allt efter förbrytelseernas allvarsamhet och i öfverensstämmelse med artikel V.

Artikel LX.

Bestämmelserna i artiklarne L till LIX skola icke inskränka vare sig befogenheten af eller förfaringssättet vid de särskilda domstolar, som redan finnas eller komma att upprättas för att afdöma frågor angående slafhandel.

Artikel LXI.

De höga fördragslutande parterna förbinda sig att ömsesidigt meddela hvarandra de instruktioner, som de vid utförandet af bestämmelserna i kapitel III kunna utfärda för befälhafvarne å deras örlogsfartyg, som segla å hafven inom det angifna området.

KAPITEL IV.

Angående de länder, dit slafvar föras, och hvilkas institutioner medgifva hållande af slafvar i hushållen.

Artikel LXII.

De af de fördragslutande magterna, hvilkas institutioner medgifva hållande af slafvar i hushållen och hvilkas i eller utom Afrika belägna besittningar till följd häraf och i trots af myndigheternas vaksamhet tjena såsom bestämmelseorter för afrikanska slafvar, förbinda sig att förhindra införsel, transitering, utförsel äfvensom handel med slafvar. Den verksammaste och strängast möjliga uppsigt skall af dem anordnas å alla de platser, dit afrikanska slafva bruka införas, der de passera eller hvarifrån de utföras.

Artikel LXIII.

De slafvar, som vid tillämpning af föregående artikel blifvit frigifna, skola, derest omständigheterna tilllåta det, återsändas till hemlandet. I hvarje fall skola de af de behöriga myndigheterna erhålla frigifningsbref och ega rätt till deras beskydd och understöd för att finna medel till sitt lifsuppehälle.

Artikel LXIV.

Hvarje förrymd slaf, som uppnår en af de i artikel LXII omnämnda magternas gränser, skall anses såsom fri och ega rätt att af de behöriga myndigheterna fordra frigifningsbref.

Artikel LXV.

All försäljning och all handel, hvarför de i artiklarne LXIII och LXIV omnämnda slafvar varit föremål, skall oafsedt under hvilka omständigheter sådant skett betraktas som ogiltig och som hade den icke egt rum.

Artikel LXVI.

Om anledning förefinnes till antagande, att inhemskt fartyg, som seglar under flagga tillhörande något af de länder, hvilka omnämnas i artikel LXII, användes till slafhandel, skall detsamma af ortsmyndigheterna i de hamnar detsamma besöker, såväl vid ankomsten som vid afresan underkastas en sträng undersökning af besättning och passagerare. Om afrikanska slafvar finnas ombord, skall rättsligt förfarande vidtagas mot fartyget och mot alla dem, till hvilkas åtalande anledning förefinnes. De ombord funna slafvarne skola erhålla frigifningsbref genom de myndigheters försorg, hvilka verkställt beslaget å fartyget.

Atrikel LXVII.

Straffbestämmelser motsvarande de i artikel V afsedda skola föreskrifvas gentemot dem, som införa, forsla eller handla med afrikanska slafvar, liksom ock gentemot anstiftare till stympningar af gossar och fullvuxna män och mot dem, som handla med stympade barn och vuxne af mankön, äfvensom mot dem, som dervid varit delaktige och medbrottslingar.

Artikel LXVIII.

De undertecknande magterna erkänna det höga värdet af den lag angående förbud mot negerhandel, som Hans Majestät Ottomanernes Kejsare den 4/16 december 1889 (22 Rebi-ul-Akhir 1307) sanktionerat, och de äro förvissade, att en verksam uppsigt kommer att af de ottomanska myndigheterna anordnas, särskildt å Arabiens vestkust och å de vägar, som förbinda denna kust med Hans Kejsersliga Majestäts öfriga besittningar i Asien.

Artikel LXIX.

Hans Majestät Shahen af Persien förklarar sig villig att anordna en verksam uppsigt på de territorialvatten och på de kuster af Persiska viken och Omanviken, som höra till Hans välde, äfvensom på de vägar inom landet, som användas till trans-

port af slafvar. Embetsmännen och andra myndigheter skola för sådant ändamål erhålla nödig befogenhet.

Artikel LXX.

Hans Höghet Sultanen af Zanzibar förklarar sig villig att lemna Sitt kraftigaste understöd till undertryckande af de brott och förbrytelser, som handlande med afrikanska slafvar begå till lands och till sjös. De domstolar, som för sådant ändamål blifvit i Sultanatet Zanzibar inrättade, skola noggrant tillämpa de i artikel V förutsatta straffbestämmelserna. I ändamål att säkrare betrygga friheten för de slafvar, hvilka befrias såväl i kraft af förevarande hufvudakts bestämmelser som i följd af de af Hans Höghet och Dess företrädare förut i ämnet utfärdade dekret, skall en frigifningsbyrå upprättas i Zanzibar.

Artikel LXXI.

De fördragslutande magternas diplomatiska och konsulära agenter äfvensom sjöofficerare skola inom de genom bestående öfverenskommelser utstakade gränser lemna sitt bistånd till ortmyndigheterna i ändamål att undertrycka slafhandeln, der den ännu råder; de skola hafva rätt att närvara vid rättegångar angående slafhandel, som blifvit af dem väckta, likväl utan att taga del i öfverläggningen.

Artikel LXXII.

För det med artikel XVIII afsedda ändamål skola frigifningsbyråer eller deremot svarande institutioner upprättas af förvaltningen i de länder, dit afrikanska slafvar föras.

Artikel LXXIII.

Som de undertecknande magterna förbundit sig att meddela hvarandra alla de upplysningar, som kunna tjena till slafhandels undertryckande, skola de regeringar, som bestämmelserna i detta kapitel angå, med de öfriga regeringarne periodiskt utbyta statistiska uppgifter angående anhållna och frigifna slafvar äfvensom upplysningar angående de lag- och administrativa bestämmelser, som gifvits till slafhandels undertryckande.

KAPITEL V.

Angående de institutioner, som äro afsedda att betrygga hufvudaktens bringande i verkställighet.

§ 1. **Angående den internationella maritima byrån.**

Artikel LXXIV.

I enlighet med bestämmelser i artikel XXVII upprättas i Zanzibar en internationel byrå, i hvilken hvar

och en af de undertecknande magterna eger att låta representera sig af ett ombud.

Artikel LXXV.

Byrån skall träda i verksamhet, så snart tre magter utsett sina ombud.

Byrån skall utarbete ett reglemente bestämmande sättet för utöfvandet af dess uppdrag. Detta reglemente skall omedelbarligen underställas godkännande af de bland de undertecknande magterna, hvilka tillkännagifvit sin afsigt att låta representera sig i byrån, och dessa magter skola inom kortast möjliga tid fatta beslut i saken.

Artikel LXXVI.

Kostnaderna för denna institution skola i lika delar fördelas mellan de i föregående artikel omnämnda undertecknande magter.

Artikel LXXVII.

Byrån i Zanzibar skall hafva till uppgift att samla alla handlingar och upplysningar, som kunna vara af beskaffenhet att underlätta slafhandels undertryckande på hafsområdet.

För sådant ändamål förbinda sig de undertecknande magterna att inom kortast möjliga tid till densamma öfverlemna:

1:o de i artikel XLI uppräknade handlingar;

2:o sammandraget af de rapporter och afskrifter af de protokoll, som åsyftas i artikel XLVIII;

3:o förteckning på de territoriella och konsulära myndigheter och på de särskilda delegerade, som äro behöriga att taga befattning med de på grund af artikel XLIX anhållna fartyg;

4:o afskrift af de enligt artikel LVIII fälda domar och utslag;

5:o alla upplysningar, som kunna leda till upptäckt af sådana personer, som inom ofvan omtalade område egna sig åt slafhandeln.

Artikel LXXVIII.

Byråns arkiv skola alltid vara tillgängliga för de af de undertecknande magternas sjöofficerare, hvilka hafva befogenhet att uppträda inom det i artikel XXI bestämda områdets gränser, äfvensom för de territorial- eller domare-myndigheter och konsul-ler, hvilka för ändamålet blifvit af sina regeringar särskildt utsedde.

Byrån skall tillhandahålla de officerare och främmande agenter, som äro berättigade att rådfråga dess arkiv, öfversättningar till något europeiskt språk af de handlingar, som äro uppsatta på ett orientaliskt.

Byrån skall verkställa de i artikel XLVIII angifna meddelanden.

Artikel LXXIX.

Biträdande byråer, som stå i förbindelse med byrån i Zanzibar, kunna upprättas i vissa delar af området

efter föregående öfverenskommelse mellan de intresserade magterna.

Dessa byråer skola sammansättas af ombud för dessa magter och upprättas i öfverensstämmelse med artiklarne LXXV, LXXVI och LXXVIII.

De i artikel LXXVII angifna handlingar och upplysningar skola, för så vidt de angå under nyssnämnda byråer hörande områden, omedelbart tillställas dessa af territorial- och konsulatmyndigheterna, utan att härigenom göres någon inskränkning uti det i samma artikel åsyftade meddelande till byrån i Zanzibar.

Artikel LXXX.

Byrån i Zanzibar skall före utgången af de två första månaderna af hvarje år afgifva en berättelse öfver sin och de biträdande byråernas verksamhet under det förflutna året.

§ II. Angående utbytet mellan Regeringarne af handlingar och upplysningar om slafhandeln.

Artikel LXXXI.

Magterna skola i vidsträcktaste mån och inom så kort tid som de anse möjligt meddela hvarandra:

1:o ordalydelsen af de lagar och administrativa bestämmelser, som gälla eller komma att utfärdas till följd af förevarande hufvudakts tillämpning;

2:o statistiska upplysningar angående slafhandeln, angående anhållna och frigifna slafvar, samt angående handeln med vapen, ammunition och alkohol.

Artikel LXXXII.

Utbytet af dessa handlingar och upplysningar skall ega rum genom en särskild byrå, förenad med utrikesdepartementet i Bryssel.

Artikel LXXXIII.

Byrån i Zanzibar skall hvarje år till nyssnämnda byrå insända den i artikel LXXX omnämnda berättelse angående sin verksamhet under det förgångna året, äfvensom angående verksamheten af de biträdande byråer, hvilka månde komma att upprättas i enlighet med artikel LXXIX.

Artikel LXXXIV.

Dessa handlingar och upplysningar skola samlas och periodiskt utgifvas samt tillställas samtliga under-tecknande magter. Denna publikation skall hvarje år åtföljas af en förteckning å innehållet af de i artiklarne LXXXI och LXXXIII omnämnda legislativa, administrativa och statistiska handlingar.

Artikel LXXXV.

Kontors-, korrespondens-, öfversättnings- och tryckningskostnader,

som kunna häraf uppkomma, skola fördelas på alla de undertecknande magterna och uppbäras af utrikesdepartementet i Bryssel.

§ III. Angående skydd för frigifna slafvar.

Artikel LXXXVI.

Som de undertecknande magterna erkänt skyldigheten att i sina besittningar skydda frigifna slafvar, förbinda de sig att, om icke så redan skett, uti hamnarne inom det i artikel XXI bestämda område och på de ställen inom deras sagda besittningar, på hvilka afrikanska slafvar fångas, öfver hvilka de föras och dit de anlända, upprätta ett tillräckligt antal byråer eller inrättningar med uppgift att i enlighet med artiklarne VI, XVIII, LII, LXIII och LXVI frigifva och beskydda slafvarne.

Artikel LXXXVII.

Frigifningsbyråerne eller de myndigheter, som erhållit sådant uppdrag, skola utfärda frigifningsbrefven och föra register öfver dem.

Dessa byråer eller myndigheter skola, då angivelse sker att en handling innebärande slafhandel blifvit begången eller olagligt qvarhållande egt rum, liksom äfven på slafvarnes egen begäran, med all flit söka bereda

slafvarne frihet och befordra de brottslige till straff.

Frigifningsbrefvets öfverlemnande får icke i något fall fördröjas, om slafven är anklagad för en enligt allmän lag straffbar förbrytelse; dock skall, sedan sagda bref öfverlemnats, undersökning företagas enligt den i gällande rättegångsordning föreskrifna form.

Artikel LXXXVIII.

De undertecknande magterna skola i sina besittningar befordra grundläggandet af asyler för qvinnor och uppfostringsanstalter för frigifna barn.

Artikel LXXXIX.

Frigifne slafvar kunna städse vända sig till byråerne för att skyddas i åtnjutandet af sin frihet.

En hvar som brukat svek eller våld för att frantaga en frigifven slaf hans frigifningsbref eller beröfva honom friheten, skall betraktas såsom slafhandlande.

KAPITEL VI.

Angående inskränkning i handeln med sprirituösa drycker.

Artikel XC.

Med skäl bekymrade öfver de verkningar såväl i moraliskt som materielt hänseende, som missbruket

af spirituösa drycker medför för den infödda befolkningen, hafva de under-tecknande magterna öfverenskommit att tillämpa bestämmelserna i artiklarne XCI, XCII och XCIII inom ett område begränsadt af 20° nordlig och 22° sydlig bredd och sträckande sig i vester till Atlantiska och i öster till Indiska oceanen med dertill hörande vatten, deruti inbegripna de intill ett afstånd af 100 sjömil från kusten liggande öar.

Artikel XCI.

I de trakter af detta område, der det ådagalägges, att destillerade drycker icke begagnas eller bruket deraf icke utvecklats, vare sig till följd af religiösa meningar eller andra anledningar, skola magterna förhindra sådana varors införsel. Tillverkning af destillerade drycker vare ock der förbjuden.

Hvarje magt eger att i sina besittningar och protektorat bestämma gränserna för det område, inom hvilket spirituösa drycker äro förbjudna, och har skyldighet att inom en tid af sex månader för de öfriga magterna tillkännagifva hvar gränslinierna dragits.

Från ofvanstående förbud kan undantag göras endast för mindre kvantiteter, bestämda att förbrukas af den icke infödda befolkningen och införda i den ordning och på de vilkor, som hvarje regering eger bestämma.

Artikel XCII.

De magter, som hafva besittningar eller utöfva protektorat i de trakter af området, der förbudet icke gäller, och der spirituösa drycker nu införas fritt eller träffas af en införseltull af mindre än 15 francs per hektoliter vid 50° Celsius, förbinda sig att under de tre första åren efter i kraft trädandet af denna hufvudakt på sådana drycker lägga en införseltull af 15 francs per hektoliter vid 50° Celsius. Efter utgången af denna period kan umgälden höjas till 25 francs under en ny tre-årsperiod. Vid sjetten årets slut skall umgälden underkastas revision, till grund för hvilken skall läggas en jämförande redogörelse för de genom dessa olika tariffer uppnådda resultat, i ändamål att om möjligt då fastställa en minimiafgift för hela det område, der det i artikel XCI stadgade förbud icke gäller.

Magterna bevara rätten att inom de områden, der de nu ega en sådan rätt, bibehålla och höja afgifterna utöfver det i denna artikel fastställda minimum.

Artikel XCIII.

De destillerade drycker, som tillverkas inom det i artikel XCII åsyftade område och som äro afsedda för inländsk förbrukning, skola drabbas af en accisafgift.

Denna accisafgift, hvars uppbärande magterna förbinda sig att så vidt möjligt betrygga, får icke understiga det i artikel XCII för införseltullarne bestämda minimum.

Artikel XCIV.

De af de undertecknande magterna, som i Afrika hafva besittningar gränsande till det i artikel XC angifna område, förbinda sig att vidtaga nödiga åtgärder för att hindra införseln af spirituösa drycker öfver deras fastlandsgränser till sagda område.

Artikel XCV.

Magterna skola, under de i kapitel V angifna villkor, genom byrån i Bryssel meddela hvarandra de upplysningar, som angå handeln med spirituösa drycker inom deras respektive områden.

KAPITEL VII.

Slutbestämmelser.

Artikel XCVI.

Förevarande hufvudakt upphäfver alla mot densamma stridande bestämmelser i de mellan de undertecknande magterna förut afslutade öfverenskommelser.

Artikel XCVII.

Utän hinder af hvad som blifvit stadgadt i artiklarne XIV, XXIII och XCII, förbehålla sig de undertecknande magterna rätten att framdeles och efter gemensam öfverenskommelse i denna hufvudakt införa sådana förändringar eller förbättringar, hvilkas nytta påvisas af erfarenheten.

Artikel XCVIII.

De magter, som icke undertecknat förevarande hufvudakt, kunna medgifvas tillträda densamma.

De undertecknande magterna förbehålla sig att få bestämma de villkor de kunna finna nödvändiga för en dylik anslutning.

Om intet villkor dervid uppstälts, så medför anslutningen i och för sig ett åtagande af alla de förbindelser och delaktighet i alla de fördelar, hvarom stadgas i förevarande hufvudakt.

Magterna skola öfverenskomma om de åtgärder, som böra vidtagas för att erhålla de staters anslutning, hvilkas medverkan erfordras för eller kan främja det fullständiga genomförandet af denna hufvudakt.

Anslutningen sker genom en särskild handling. Den tillkännagifves på diplomatisk väg för Hans Majestät Belgiernes Konungs Regering och genom denna för alla de stater, som undertecknat eller tillträdtt denna akt.

Artikel XCIX.

Förevarande hufvudakt skall ratificeras så snart ske kan och i hvarje fall inom en tidsrymd icke öfverstigande ett år.

Hvarje magt skall sända sin ratifikation till Hans Majestät Belgiernes Konungs Regering, som derom skall underrätta alla öfriga magter, hvilka undertecknat förevarande hufvudakt.

Alla magternas ratifikationer skola förvaras i belgiska statsarkivet.

Så snart alla ratifikationerna inkommit eller senast ett år efter förevarande hufvudakts undertecknande, skall en urkund öfver deras nedläggande upprättas genom ett protokoll, som skall undertecknas af represen-

tanterne för alla de magter, hvilka ratificerat.

En bestyrkt afskrift af detta protokoll skall tillställas alla intresserade magter.

Artikel C.

Förevarande hufvudakt skall i samtliga de fördragsslutande magternas besittningar träda i kraft på den sextionde dagen, räknadt från den dag, då det i föregående artikel nämnda protokoll upprättats.

Till yttermera visso hafva de respektive fullmäktige undertecknat denna hufvudakt och försett densamma med sina sigill,

Som skedde i Bryssel den andra dagen af juli månad aderton hundra nittio.

(L. S.) BURENSTAM.	(L. S.) ALVENSLEBEN.	(L. S.) GÖHRING.
(L. S.) R. KHEVENHÜLLER.	(L. S.) LAMBERMONT.	(L. S.) E. BANNING.
(L. S.) SCHACK DE BROCKDORFF.		(L. S.) I. G. DE AGUËRA.
(L. S.) EDM. VAN EETWELDE.		(L. S.) A. VAN MALDEGHEM.
(L. S.) EDWIN H. TERRELL.		(L. S.) H. S. SANFORD.
(L. S.) A. BOURÉE.	(L. S.) G. COGORDAN.	(L. S.) VIVIAN.
(L. S.) JOHN KIRK.	(L. S.) F. DE RENZIS.	(L. S.) T. CATALANI.
(L. S.) L. GERICKE.		(L. S.) NAZARE AGA.
(L. S.) HENRIQUE DE MACEDO PEREIRA COUTINHO.		(L. S.) L. OUROUSSOFF.
(L. S.) MARTENS.	(L. S.) CARATHÉODORY.	(L. S.) JOHN KIRK.
	(L. S.) GÖHRING.	

Tillståndsbevis att segla i liten kustfart på Afrikas ostkust enligt artikel XXXIX.

34

Fartygets namn med an- gifvande af slag och tackling.	Nationa- litet	Dräktig- het	Hemorts- hamn	Befäl- hafvarens namn	Besätt- ningens antal	Högsta an- talet passa- gerare	Det vatten- fartyget skall befara	Allmänna anmärkingar.

Kongl. Maj:ts Nåd. Proposition N:o 46.

Förevarande tillståndsbevis skall förnyas den

Den persons embetsställning, som utfärdat beviset:

(Öfversättning.)

Deklaration.

De till konferens i Bryssel församlade magter, hvilka ratificerat hufvudakten i Berlin den 26 februari 1885, eller som tillträdt densamma, hafva,

efter att i hufvudakten af denna dag hafva gemensamt uppgjort och undertecknat ett system af åtgärder, afsedda att göra ett slut på handeln med negrer, såväl till lands som sjös, och att förbättra den infödda befolkningens moraliska och materiella vilkor, och

enär ett genomförande af de bestämmelser, som de i sådant afseende träffat, ålägger dem, hvilka hafva besittningar eller utöfva protektorat i det konventionella Kongobäckenet, skyldigheter, som för att uppfyllas ovilkorligen kräfva nya tillgångar,

öfverenskommit att afgifva följande förklaring:

De undertecknande eller biträdande magter, hvilka hafva besitt-

ningar eller utöfva protektorat inom nyssnämnda konventionella Kongobäckenet, för så vidt ett medgivande är dem för ändamålet erforderligt, att pålägga varor, som dit införas, afgifter, som dock icke få öfverskrida 10 % af värdet i införselhamnen, med undantag likväl för spirituösa drycker, hvilka behandlas enligt bestämmelserna i kapitlet VI i hufvudakten af denna dag.

Sedan nämnda hufvudakt underskrifvits, skola underhandlingar inledas mellan de magter, hvilka ratificerat hufvudakten i Berlin eller tillträdt densamma, i ändamål att bestämma, inom maximumgränsen af 10 % af värdet, vilkoren för det tullsystem, som skall införas i det konventionella Kongobäckenet.

Det är likväl öfverenskommet:

1:o att ingen differentialbehandling eller transitoavgift får införas;

2:o att vid tillämpningen af det tullsystem, hvarom öfverenskommelse

träffas, skall hvarje magt söka att så mycket som möjligt förenkla formaliteterna och underlätta handelsföretagen;

3:o att den ordning, som kan framgå ur de sålunda förutsatta underhandlingarna, skall ega bestånd i femton år, att räknas från denna deklara- tions undertecknande.

Vid utgången af denna tid och om ingen ny öfverenskommelse träffats, komma de fördragslutande magterna att åter befinna sig i den ställning, som i artikel IV af hufvudakten i Berlin angifves, med bevarad

rätt likväl att intill ett maximum af 10 % beskatta de varor, som införas i det konventionella Kongobäckenet.

Ratifikationerna af denna deklara- tion skola utvexlas på samma gång som ratifikationerna af hufvudakten.

Till yttermera visso, hafva under- tecknade fullmäktige uppsatt före- varande deklARATION och försett den- samma med sina sigill,

Som skedde i Bryssel den andra dagen af juli månad aderton hundra nittio.

(L. S.) BURENSTAM.	(L. S.) ALVENSLEBEN.	(L. S.) GÖHRING.
(L. S.) R. KHEVENHÜLLER.	(L. S.) LAMBERMONT.	(L. S.) E. BANNING.
(L. S.) SCHACK DE BROCKDORFF.		(L. S.) J. G. DE AGUËRA.
(L. S.) EDM. VAN EETWELDE.		(L. S.) A. VAN MALDEGHEM.
(L. S.) EDWIN H. TERRELL.	(L. S.) H. S. SANFORD.	(L. S.) A. BOURÉE.
(L. S.) G. COGORDAN.	(L. S.) VIVIAN.	(L. S.) JOHN KIRK.
(L. S.) F. DE RENZIS.	(L. S.) T. CATALANI.	(L. S.) L. GERICKE.
(L. S.) NAZARE AGA.	(L. S.) HENRIQUE DE MACEDO PEREIRA COUTINHO.	
(L. S.) L. OUROUSSOFF.	(L. S.) MARTENS.	(L. S.) CARATHÉODORY.
(L. S.) JOHN KIRK.		(L. S.) GÖHRING.

Utdrag af protokollet öfver lagärenden, hållet inför Kongl. Maj:ts högsta domstol tisdagen den 17 februari 1891.

Andra rummet.

Närvarande:

Justitieråden: WRETMAN,
SVEDELIUS,
SKARIN,
LILIENBERG,
HAMMARSKJÖLD,
WESTMAN,
THOMASSON.

T. f. byråchefen, revisionssekreteraren Afzelius föredrog i underdånighet:

2:o)

Note ur protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 31 nästlidne januari, hvarmedelst för det ändamål, 87 § regeringsformen omförmäler, högsta domstolens utlåtande blifvit infordradt öfver följande inom justitiedepartementet upprättade förslag till

Lag, angående straff för oloflig införsel af skjutvapen eller ammunition i vissa delar af Afrika.

Sedan Kongl. Maj:t med åtskilliga främmande magter afslutat en konvention, i syfte att medelst gemensamma åtgärder sätta en gräns för handeln med afrikanska slafvar och bereda skydd för den infödda

befolkningen i Afrika, så varder, i anledning deraf, förordnad som följer:

Hvar som i den del af Afrika, hvilken ligger mellan 20° nordlig och 22° sydlig bredd, deri innefattade de på närmare afstånd från kusten än ett hundra sjömil belägna öar, införer skjutvapen eller ammunition, utan att iakttaga de föreskrifter, hvilka för sådan införsel må vara i vederbörlig ordning meddelade, straffes med böter från och med fem till och med femhundra kronor eller med fängelse från och med en månad till och med två år. Saknas hos den, som blifvit fäld till böter, tillgång till deras fulla gäldande, skola böterna förvandlas efter allmänna strafflagen.

Denna lag träder i kraft den dag, Konungen bestämmer.

Högsta domstolen lemnade förslaget utan anmärkning.

Ex protocollo

C. P. Hagbergh.

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
fredagen den 13 mars 1891,

i närvaro af:

Hans excellens herr statsministern friherre ÅKERHIELM,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena greve LEWENHAUPT,
Statsråden: herr friherre VON OTTER,
herr WENNERBERG,
friherre PALMSTIERNA,
friherre VON ESSEN,
friherre ÅKERHIELM,
ÖSTERGREN,
GROLL,
WIKBLAD,
Justitieråden: SKARIN,
HAMMARSKJÖLD.

4:o)

Departementschefen statsrådet Östergren anmälde, att sedan, på sätt protokollet för den 31 sistlidne januari utvisade, högsta domstolens utlåtande, jemlikt 87 § regeringsformen, inforrats öfver ett inom justitiedepartementet utarbetadt förslag till Lag angående straff för olofflig införsel af skjutvapen eller ammunition i vissa delar af Afrika, så hade högsta domstolen den 17 sistlidne februari afgifvit sådant utlåtande; och hemställde departementschefen att förslaget, som af högsta domstolen lemnats utan anmärkning, måtte af Kongl. Maj:t godkännas och jemlikt 87 § regeringsformen föreläggas Riksdagen till antagande.

Statsrådets öfrige ledamöter tillstyrkte bifall till departementschefens hemställan.

Hvad departementschefen hemställt täcktes Hans Maj:t Konungen i nåder bifalla; och skulle proposition i ämnet till Riksdagen aflåtas i enlighet med bilagan litt. D vid detta protokoll.

Ex protocollo

C. P. Hagbergh.